

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 95/2016
09.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Љ.С., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 5. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.С., адвоката С.Н., поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 6341/2011 од 15.09.2015. године и Вишег суда у Београду Кж1 822/15 од 22.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.С., адвоката С.Н., **УКИДАЈУ СЕ** правноснажне пресуде Другог основног суда у Београду К 6341/2011 од 15.09.2015. године и Вишег суда у Београду Кж1 822/15 од 22.12.2015. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К 6341/2011 од 15.09.2015. године, окривљени Љ.С. оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 5. у вези става 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од два месеца, и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Том пресудом оштећени Г.Г. на основу одредбе члана 258. став 4. ЗКП упућен је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, док је окривљени на основу одредбе члана 264. став 4. ЗКП ослобођен од дужности да накнади трошкове кривичног поступка и паушал и одлучено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 822/15 од 22.12.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе Другог основног јавног тужиоца у Београду и жалба браниоца окривљеног Љ.С., адвоката С.Н. и пресуда Другог основног суда у Београду К 6341/2011 од 15.09.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Љ.С., адвокат С.Н. због повреде кривичног закона, са предлогом да Врховни касациони суд правноснажне пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, односно да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.С., адвоката С.Н., је основан.

Бранилац окривљеног Љ.С. у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења указује на повреду кривичног закона не конкретизујући која повреда закона из члана 439. тач. 1, 2. или пак 3. је правноснажним пресудама учињена на штету окривљеног, а из образложења захтева и навода да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, истицањем да је окривљени критичном приликом поступао у нужној одбрани, због чега није могао бити оглашен кривим да је на мах извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 5. у вези става 1. КЗ, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев основано подноси због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

Наиме, одредбом члана 121. став 5. у вези става 1. КЗ прописано је да ће се за дело из става 1. затвором до три године казнити онај ко дело из тог става учини на мах, доведен без своје кривице у јаку раздраженост нападом, злостављањем или тешким вређањем од стране повређеног.

Одредбом члана 19. став 1. КЗ прописано је да није кривично дело оно дело које је учињено у нужној одбрани, док је ставом 2. наведеног члана прописано да је нужна одбрана она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремен противправни напад.

Следствено цитираним законским одредбама једна од разлика од значаја за оцену суда да ли је учинилац кривичног дела поступао на мах или пак у нужној одбрани, односно у границама прекорачења исте огледа се у томе да ли је учинилац радње извршења дела предузео одбијајући истовремени противправни напад или након што је напад престао, будући да, по оцени Врховног касационог суда, учинилац кривичног дела може поступати на мах искључиво уколико је радњу извршења кривичног дела предузео након престанка напада, а не и у тренутку док напад траје, јер у том случају учинилац од себе одбија истовремени противправни напад и следствено томе поступа у нужној одбрани или пак у границама прекорачења исте.

Како је суд изреком правноснажне пресуде окривљеног Љ.С. огласио кривим да је критичног дана у стању битно смањене урачунљивости, а услед јаке раздражености у коју је доведен без своје кривице, нападом од стране оштећеног Г.Г., тешко телесно повредио оштећеног, свестан свог дела чије је извршење хтео и свестан да је то дело забрањено, на тај начин, што је после краћег вербалног сукоба најпре оштећени ушао у гаражу окривљеног, пришао окривљеном и ударио га два пута песницом, а онда једном и коленом у пределу стомака, након чега је на захтев окривљеног изашао из гараже у двориште зграде, где је настављен вербални сукоб па је оштећени у једном тренутку окривљеног ударио песницом у пределу чела, након чега је окривљени ножем ударио оштећеног у пределу трбуха, којом приликом је оштећени задобио тешку телесну повреду у виду ране убодине са отварањем трбушне дупље, дакле, огласио га је кривим да је оштећеног тешко телесно повредио након што га је исти ударио песницом у пределу чела из чега произилази да постоји истовременост напада и одбране, који напад траје све време, по оцени Врховног касационог суда, за сада се не може као правилан прихватити закључак нижестепених судова да је окривљени који је стар и лошег здравственог стања, а оштећени знатно млађи критичном приликом поступао на мах, на шта се основано поднетим захтевом за заштиту законитости браниоца указује.

Стога је Врховни касациони суд као основан усвојио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.С., адвоката С.Н., правноснажне пресуде укинуо и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење који ће, имајући у виду примедбе изнете у овој пресуди, поновном оценом утврђеног чињеничног стања бити у могућности да изведе правилан правни закључак о томе да ли је окривљени критичном приликом поступао на мах или пак у нужној одбрани, односно границама прекорачења исте.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.